

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. március 24.
(virágvasárnap este)**

Cseri Kálmán

JÉZUS INDULATA

Alapige: Filippi 2,1-11

Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelemzés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva, ugyanarra törekedjétek. Semmit ne tegyétek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.

Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert Ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Ezért fel is magasztalta Őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, még a rólad szóló énekből is csend és békesség árad, hát még a te szent személyed milyen kincset jelenthet a benned bízók számára. Kérünk, ajándékozz meg minket jelenléteddel úgy, ahogy azt megígérted.

Köszönjük, hogy vibráló, hajszott életünkkel jöhetünk hozzád, minden csend és békesség forrásához. Szeretnénk itt hagyni nálad szorongásainkat, és megtelni reménységgel. Hozzuk kérdéseinket, és szeretnénk igazat adni neked, elfogadni válaszaidat. Kérünk, adj a kételyeink helyett bizonyosságot. Vedd el a közömbös, fáradt szívünket és add, hogy valóban az az indulat legyen bennünk, ami tebenned.

Ajándékozz meg most minket ilyen külső-belső csennddel. Mi pedig szeretnénk megtanulni tőled, hogy te szelíd és szívből alázatos vagy, hogy így nyugalmat találjunk a mi lelkünknek.

Köszönjük, hogy te mindent tudsz rólunk, és mégis szeretsz. Engedd átél-nünk a te igédben, jelenlétedben ezt a kimondhatatlan, gyógyító szeretetet.

Ámen.

Igehirdetés

Ebből a gyönyörű igeszakaszból ezt a mondatot szeretném ma este ki-emelni: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt.”

Milyen indulat volt Krisztus Jézusban, és milyen indulat lehetne ben-nünk, milyen indulatnak kell meglennie bennünk?

Az teszi időszerűvé ennek a mondatnak a tanulmányozását, hogy a virág-vasárnapi történet egyik részletét gyakran félreértik és félremagyarázzák sokan. Mégpedig azt, hogy Jézus a jeruzsálemi templomból kikergette a kereskedőket és a pénzváltókat. Indulatosabb természetű emberek nagyon szívesen hivat-koznak erre, és nagy hangon szokták magyarázni, hogy ha még a szelíd Jézus is méregbe gurult és odacsapott ezeknek, mennyivel érthetőbb, hogy én, szegény gyarló ember, néha begurulok, és odamondok vagy odacsapok azoknak, akiket kellemetleneknek talállok.

Jézus Krisztus nem szorul arra, hogy mi az Ő védőügyvédei legyünk. Mi viszont rászorulunk arra, hogy a Bibliának az ilyen félremagyarázott részeit is helyesen értsük. Mert vajon valóban az történt-e virágvasárnap, hogy Jézus méregbe jött, és dühében cselekedett? Mivel indokolta Ő azt, hogy kiűzte a templomból a kereskedőket és egyáltalán a kereskedést? Ott van az evangéli-umban világosan, Jézus idézi az ószövetségi igét, a szokásos bevezetéssel: „Meg van írva: az én házam imádság házának mondatik, ti pedig azt rablók barlang-jává tettétek.” (Mt 21,13).

Vagyis Jézus hivatkozik arra, hogy Isten világosan rendelkezett arról, hogy mire való a templom, mit szabad és mit nem szabad ott cselekedni. Istennek ezt a világos akaratát, kijelentését, igéjét semmibe vették a vallásos élet akkori vezetői. Lábbal taposták meg Isten igéjét; és Isten igéje sokszor azonossá válik Őmagával, aki így rendelkezett. Nyereségvágyból elkövetett istenkáromlás vét-két követték el úgy, hogy nem érzékelték ennek a súlyosságát. Jézus érzékelte, és tudta, hogy ennek következménye lesz, nagyon súlyos következménye, és éppen ezért a nép érdekében kiáltott ilyen hangos megálljt.

Nem azzal kezdte, hogy „kötélből ostort fonván kihajtá őket a templomból”, hanem szelíd szóval kezdte. De lelkileg olyan süketekké váltak, vagy annyira megszédítette őket a pénzvágy, hogy nem hallották a szelíd szót, és ebben az esetben olyan súlyosnak minősítette ezt az Istent-gyalázó magatartást, hogy cselekedni kezdett, mégpedig ilyen kemény eszközhöz folyamodott.

Jézus tehát nem begurult, nem vesztette el a türelmét. Különösen nem va-lamilyen személyes sérelmet torolt meg — ahogy mi szoktuk —, itt semmi ilyen-ről nem volt szó, hanem Jézus itt *tanított*. Nem ilyen hangosan kezdte a tanítást, de a nép érdekében helyre akarta állítani a felrúgott isteni rendet, és érvénye-síteni az isteni igazságot, és ezért ebben az egy esetben ilyen kemény eszköz-höz nyúlt — így került sor a templom megtisztítására.

Mert miről is volt ott szó? Hogy kerültek a kereskedők a templomba? Megvolt annak a kijelölt helye a templomon kívül, hogy az áldozatok bemutatásához szükséges állatokat azok, akik messziről jöttek, és nem magukkal hozták azt az állatot, ott megvásárolhatták. Megvolt annak a helye is, hogy a mindenfelől érkező zarándokok a sokféle pénzt — sokszor pogány pénzt — az egységes templomi szent sekelre váltsák át. Csakhogy nagyon jól ment az üzlet, és a pap-ság némi anyagi haszon fejében, beengedte az üzletelést abba az udvarba is, ami a pogányoknak volt fenntartva.

Tudniillik Isten az Ő népét a pogányok világosságává rendelte. Ezért volt egy olyan hely a jeruzsálemi templomban, ahova Istent-kereső, vágyakozó, nem zsidó emberek jöhettek, hogy ott halljanak az élő Istenről és az Ő nagy tetteiről, és tudjanak csendben imádkozni.

Nos, erre a helyre nyomult be az üzletelés, és Jézus már azt is súlyos bűnnek találta, hogy ennyire elveszítette Isten népe szemében a misszió a maga fontosságát. Senkinek nem fontos, hogy jönnek az etióp kancellárok meg a többi pogány, hosszú utat megtesznek, mert elégük volt a maguk tehetetlen bálványai-ból, akiktől soha semmi segítséget nem kaptak. Hallottak Izrael Istenéről és vágyakozni kezdtek az élő Isten után. Közülük többen hitre jutottak. Ennyire nem fontos senkinek, hogy ez a szolgálat zavartalanul folyjék úgy, ahogy azt Isten elrendelte? Nem fontos. Nyugodtan lehet ott is üzletelni. Ráadásul ilyen anyagi-as, haszonleső, mohó, kapzsi szempont vezette azokat, akik ezt megengedték.

Nos, ezért idézi Jézus egy másik evangélium szerint a 69. zsoltárnak a 10. versét, amelyikben ezt olvassuk:

Mert a te házad iránti féltő szeretet emészt;

Rám hull a gyalázat, ha téged gyaláznak.

Istent gyalázta az Ő népe, annak a vezetői ezzel a tettel, és Jézus azonosult az Atyával. Aki az Atyát gyalázza, az Őt gyalázza, de aki az Istent gyalázza, különösen, ha az az Isten népe, a bajt, a veszedelmet provokálja és hívja ki maga ellen, mert Istennel szemben senki nem győzedelmeskedhet. Ezért a nép érdekében is tette Jézus, amit tett, és az Isten, az Atya iránti tiszteletből, az Ő igéje iránti tiszteletből.

Itt tehát nem arról van szó, hogy egy mérges ember vagdalkozik dühében, hanem arról van szó, hogy az Emberfia, az Isten teljhatalmú képviselője, a világ ítélő bírója (Dániel 7) állítja helyre az emberek által felrúgott isteni rendet, és érvényesíti az isteni igazságot. És ha az igére nem mozdult a megátalkodott ember, akkor Jézus előveszi az ostort, és így kergeti ki a templomból ezeket.

És ezt mindenki tudta ott. Nem tűnt még fel nekünk, hogy senki sem mert egy szót sem szólni Jézus ellen? Még csak nem is védekeznek. Ott éppen a legilletékesebbek, akik ezt a bűnt elkövették, tudták, hogy Jézusnak igaza van. Nekik látniuk kellett, hogy itt a Messiás cselekszik. Itt a Mindenható megbízásából teremt rendet valaki az Isten házában, hogy az eredeti rendeltetését helyreállítsa. Semmit nem mernek tenni Jézus ellen.

Viszont Jézus is tudta, hogy ezzel a cselekedetével még inkább maga ellen hangolta a közvéleményt: hiszen reggel még hangosan éltették Őt a hozsanná-

val, mint a megérkezett Szabadítót, aztán ez elhallgatott, és néhány nap múlva felharsant: feszítsd meg!

Milyen indulat volt tehát Jézusban? Olyan indulat, amivel Ő minden körülmények között Isten akaratát képviselte és akarta megvalósítani. Mindig azoknak a javára, azoknak az érdekében, akik között szolgált, akiket szeretett, az Isten népe érdekében. Ha ezt ők nem tudják, vagy nem értik, mert annyira besötétedtek, akkor is. És ezt teszi akkor is, ha ennek az árát meg kell fizetnie. Ha még inkább elvész a népszerűsége, ha ellenségeivé válnak azok, akiknek a megmentésére jött. — Ez a Jézus indulata. Az Atya akaratát minden körülmények között képviselni és cselekedni, és minden körülmények között szeretni azokat, akik Őt nem szeretik, és ebben az állapotukban nem is szeretetre méltóak, de rászorulnak erre a mentő, megváltó szeretetre. Kerül, amibe kerül.

Ennyit a virágvasárnapi epizódról. 25 évvel virágvasárnap után Pál apostol levelet írt a börtönből a filippi gyülekezetnek. Abban idézi ezt az akkor már a keresztyének előtt közismert Krisztus-himnusz, amit itt olvastunk, ezt kezdi ezzel a mondattal: Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: aki nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő, megalázta magát, rabszolgai formát vett fel, engedelmes volt az Atyának mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig és ezzel váltott meg minket.

Itt használja ő ezt a szót: indulat. Ez így egy kicsit félreérthető, mert mindjárt valami indulatosság jut eszünkbe. Itt két versen belül háromszor szerepel ez a szó, csak a magyar Bibliánk három különböző kifejezéssel fordítja ugyanazt a görög szót, ami ott van. Mert amikor azt olvastuk, hogy ugyanazt *akarjátok* egy akarattal, ugyanarra *törekedjete*k, és az az *indulat* legyen bennetek, itt mind a három esetben ugyanaz a kifejezés van.

Ez a görög szó tehát azt jelenti: valamit nagyon akarni. Valamire tudatosan törekedni. Az a lelkület, az a szellemiség, az a beállítottság — idegen szóval: az az attitűd — legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is volt. Tehát itt szó sincs a szó mai értelmében vett indulatról vagy indulatosságról. Itt egy céltudatos törekvéstről van szó, ami valakinek szívügye, amit mindenek elé helyez, ami meghatározza az összes cselekvését, arra törekszik minden körülmények között.

És mire is bátorítja őket? Mire törekedjenek, milyen indulat legyen bennünk? Hogy egyet akarjátok, ugyanarra törekedjete

semmit ne tegyete

önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál, és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Ez az indulat legyen bennetek, ez jellemezze a belső világotokat. Erre törekedjete

mindig. Magamat hátra teszem, a másik érdekét fontosabbnak tartom. És ha az nekem áldozatba kerül? Azt természetesnek tartom. Akkor áldozatot hozok. Kiért? Miért? Azért, akinek éppen arra szüksége van. És ha se rokonom, se boldog ősöm? Akkor is. Miért? Mert szüksége van rá, én értesültem a szükségéről, és valamit tehetek érte. — Ez a jézusi indulat. Ez jellemezte az Úr Jézus egész földi szolgálatát.

Tulajdonképpen virágvasárnap is erre adott Ő számtalan illusztrációt. Az Ő népe akkor egy harcias Messiást várt, aki kiveri a rómaiakat onnan. Ehelyett Jé-

zus tüntetően nem lóháton, kivont karddal vonul be Jeruzsálembe, hanem számárháton. És szó szerint beteljesíti a próféciát, amit a Zakariás 9,9-ben így olvasunk: „Örvendezz nagyon, Jeruzsálem leánya, Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos és számaron ül. Kiirtja a harci kocsit és a lovat Jeruzsálemből.”

Milyen Messiás az ilyen? Nem kardot ránt, nem a laktanyába a rómaiakhoz megy, hanem a templomba. Ott helyreállítja az isteni rendet, és amikor már elhallgatott a hozsánna, csak néhány gyerek kiáltotta ezt a templomban — olvassuk a Máté evangéliumában —, akkor ezeket a gyerekeket megvédi az őket támadó írástudóktól. És amikor már a gyerekek is elmennek, vakok és sánták jönnek hozzá ott a templomban, és meggyógyítja őket. — Ez az indulat legyen bennetek! Aki nem hadakozni akar, nem kardot ránt, hanem észreveszi másoknak a nyomorúságát, nem nézi azt közömbösen, hanem segít.

Ez az indulat tehát egyáltalán nem valami tehetetlen, tétlen passzivitás, Jézus éppen virágvasárnapon és egész földi szolgálata során rendkívül aktív volt. Cselekvő módon képviselte Isten akaratát, és nagyon is cselekvő módon segített mindazoknak, akiknek a bajáról értesült, úgy, hogy Ő fizette meg annak az árát. Áldozatot is kész volt hozni érte.

Mert virágvasárnapon Jézus már a keresztre indul. De nem úgy, hogy tehetetlenül sodródik, hogy viszik magukkal az események, hogy bábként játszanak vele a hatalmasok. Hiszen az egész nagyheti eseménysorozat szereplői közül Ő az, aki leginkább szabad.

Javasolom az ünnepre készülve is, hogy olvassák el a testvérek egyszer valamelyik evangéliumból így azt a két fejezetet, (az utolsó előtti két fejezet mind-egyikben Jézus szenvedéséről szól), hogy milyen szabad Ő egy csomó rab között. Júdás a pénznek a rabja. Péter az önféltésnek a foglya. Kajafást az előítéletei tartják rabságban. Pilátus görcsösen kapaszkodik a pozíciójához. — Mindenki fél, mindenki rab. Egy valaki van, aki teljes szabadságban áll ott, aki tudja, hogy mi a feladata. Szeme előtt van a célja, amiért az Atya elküldte. Tudja, hogy mire vállalkozott, nem véletlenül esik meg vele az, ami megtörténik. Ő ezt vállalta, mert engedelmes az Atyának, és mert csak így tud segíteni rajtunk. — Ez az indulat jellemző Jézus Krisztusra.

Elképzelhető-e az, hogy egy ilyen magunkfajta emberre is jellemző legyen? Mert itt az apostol ezt írja a gyülekezetnek: az az indulat legyen bennetek, ami a Krisztus Jézusban is volt. Eljuthatunk-e mi erre? Másokat fontosabbnak tartok, a másik haszna vezérel, semmit nem teszek önzésből, dicsőségvágyból, és kész vagyok mindig Istennek engedelmeskedve másokért élni?

Mert az a helyzet, hogy nem ilyen indulattal születünk. Nem ez a lelkiület, nem ez a szellemiség, nem ez a beállítottság jellemez minket. Hiszen ha körülnézünk, vagy őszintén a tükörbe nézünk, akkor kénytelenek vagyunk látni, hogy nyílt vagy leplezett önzés irányít sokszor bennünket, hogy hatalomvágy, szerzésvágy, sokféle félelem, versengés irányít nagyon sok embert. A másikat sokszor eszköznek tekintjük, vagy ha nem, akkor vetélytársnak, ellenfélnek, netalán ellenségnek. Féltjük magunkat, vonakodunk attól, hogy áldozatot hozzunk.

Sokszor egyszerű számítás, érdek és kényelem-szeretet motiválja, indítja cselekedeteinket. — Ilyen indulat van bennünk.

Miért hangzik a gyerekszobából olyan sokszor sírás, amikor mindenük megvan a kicsikéknek? Mert nem az az indulat van bennük, ami a Krisztus Jézusban. Miért nem hangzik ki sokszor semmi a gyerekszobából. Azért, mert nincs ott senki, vagy egyedül árválkodik szegényke, mert a szüleiben sem az az indulat van meg, ami volt a Krisztus Jézusban.

Isten nagy ajándéka lenne, ha az ünnepi készülődésünknek ez is a részévé válna, hogy megkérdezzük a mi Urunkat: Úr Jézus, szerinted milyen indulat van bennem? Mert sokszor magunk sem tudjuk. Olvasunk egy történetet az evangéliumban, amikor a tanítványokat személyes sérelem érte, és bosszúért kiáltottak. Jézus tanítványai! És képesek Jézushoz menni, és azt javasolni neki: kérjen tüzet erre a falura, mert nem adtak nekik éjjeli szállást. S akkor Jézus mondja: nem tudjátok, hogy miféle indulat, lelkiület, lélek van bennetek. — Nem tudom, hogy kellőképpen megijedtek-e ezek után a bennük dúló, egyáltalán nem jézusi indulattól, de az nagy ajándék, ha mi megijedünk egyszer: Uram, nem gondoltam, hogy ilyen sötétség van bennem.

Ha eljutunk oda, ahova Péter eljutott nagypéntek hajnalán, amikor végre a saját szívébe látott, és nem védőbeszédet tartott, hanem azt mondta: ezen csak sírni lehet —, mert az ilyen emberen lehet aztán segíteni. Aki kész elítélni a benne levő, egyáltalán nem jézusi indulatot, az nyitja ki a szívét az előtt az indulat előtt, ami az Úr Jézust jellemezte.

Miért szükséges, hogy az az indulat legyen bennünk, ami Jézusban? Ez szükséges egyrészt magunk miatt — legyünk most önzők —, mert aki mérges, vagy gyakran mérges, vagy könnyen méregbe gurul, annak a szervezete valóban mérget termel. Kell az nekünk, hogy a sok bajunk tetejében még mérget is termeljünk és magunkat mérgezzük? — De akiben az az indulat marad, ami velünk születik, annak sokkal nehezebbé válnak az emberi kapcsolatai is. Gondoljuk el, hogy ha az az indulat lenne sokunkban, ami Jézus Krisztusban, aminek a jellemzőit felolvastam, akkor mennyivel másként zajlanánk az emberi kapcsolataink; Teljesen más lenne a vitakultúránk, a konfliktus-kezelésünk — magyarul veszekedés —, egészen más lenne a házassági erkölcs. Az egész közélet más lenne. Nem ez a kicsinyes, önző, anyagias, hazugságra épülő civakodás jellemezné a társadalmat, ami felemészti azokat az energiákat is, amikkel egymást boldoggá tehetnénk és az egésznek a javát munkálhatnánk. — A velünk született indulattal Isten országába sem mehet be senki, mert „test és vér nem örökölheti” azt.

A Biblia azt mondja: lehetséges, hogy az az indulat legyen bennünk, ami Krisztus Jézusban, de ez csak Isten teremtő munkája során jöhet létre. Vannak emberek, akik félnek attól, hogy ez az indulat legyen bennük. Akkor baleknek néznek, fát vágnak a hátamon — jaj, inkább nem. Nem tudják, miről van szó. Vannak, akik félnek. Vannak, akik elhatározzák, hogy átnevelik magukat, hogy jobban hasonlítsanak Jézushoz —, mintha egy kicsit is hasonlítanánk hozzá. Ennek mindig kudarc a vége, mert nem tudjuk magunkat átnevelni. Ez mindig teremtés. Teremteni pedig csak Isten tud. Az Ő igéjével, amivel ezt a világ-

mindenséget is létrehozta. Aki hallgatja, olvassa, komolyan veszi, befogadja az Ő igéjét, először csak gondolkozik rajta: vajon igaz lehet-e vagy nem, mit kezdjek vele? — foglalkozik vele, azzal foglalkozni kezd Isten teremtő igéje, és közben átalakul. Ahogy Pál írja a Galatáknak: „Kiábrázolódik benne a Krisztus.”

Egy bibliai példát mondok erre. Saul-Pálról olvassuk ezt a szörnyű kifejezést, hogy „öldökléstől lihegve” indult el Damaszkuszba, hogy összefogdossa azokat, akik Jézusban hisznek, és utána likvidálja őket. Ez az ember később Jézus Krisztus újjáteremtő, megváltó munkája nyomán eljutott oda, hogy amikor egy nagyon veszélyes úttól a barátai óvták őt: ne menj oda a saját érdekedben, mert rosszul jársz és az szenvedést fog hozni, akkor egyebek közt a következőket mondta nekik: „Én mindezekkel (az ő aggályaikkal) nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat (vagyis a küldetésemet), és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” (ApCsel 20,24).

Vagyis csendesen azt mondja: hallgassatok, engem nem tudtok megijeszteni, hogy milyen nehéz helyzetbe kerülök, ha engedelmeskedem az én Uramnak. Ez nem alternatíva. Csak egy lehetőség van előttem: engedelmeskedni annak, aki elküldött. A küldetésemet elvégezni. Kerül, amibe kerül. Miért? Másokért, hogy a mentő evangélium eljusson minél többekhez. — Ez az az indulat, ami Jézus Krisztust a keresztre vitte.

Minden körülmények közt engedni az Atyának. Bármit megtenni másokért, kerül, amibe kerül. — Megfizetem az árát. Szívesen hozok érte áldozatot.

Még annyit hadd említsek meg: Amikor a Biblia indulatról beszél, akkor mindig arról van szó, hogy Isten a szívünk mélyére nyúl. Nem arról van szó, hogy egy ember legyen vallásos, tanuljon meg újfajta viselkedést, sajátítsa el egy sajátos szókinccset, új szokásokat, hanem itt arról van szó, amit már többször soroltam: a bennünk lévő érzület, lelkület, szellemiség, beállítottság forrását változtatja meg Isten. A Biblia így mondja (mind az Ó-, mind az Újszövetség): Új szívet teremt bennünk. És ebből az új szívből újfajta gondolkozás, új jellem, új cselekedetek, egészen új kondíciók származnak. Erre vonatkozik ez a mondat: az az indulat legyen bennetek, ami a Krisztus Jézusban.

Az ilyen ember őszintén mondja a saját imádságaként: „Adj minékünk megújult szívet és új indulatot, tehozzád mindenekben hívet, és szent akaratot, újítsd meg rajtunk a te képed, mely áll szent életben, hogy lehessünk választott néped, élvén szeretetben.” (285,4 dicséret).

Készülünk az ünnepre. Szeretném kérni, hogy készüljünk az ünnepre. Annak érdekében, hogy jobban megismerjük, milyen indulat volt a mi Urunk Jézusban, és megismerjük azt is, hogy milyen indulat van bennünk pillanatnyilag, javaslok egy kis házi feladatot: az Úr Jézus kereszthalálát megelőző 24 óra eseményei öt helyszínen zajlottak: csütörtök este az utolsó vacsora lábmosással együtt, utána a Gecsemáné-kert (a tanítványok mit tesznek, Jézus mit tesz, Júdás, letartóztatás), azután még az éjszaka folyamán a vallási per Kajafás termében, reggel a politikai per Pilátus palotája előtt, és pénteken a keresztre feszítés a Golgotán. Utolsó vacsora, Gecsemáné-kert, Kajafás előtt, Pilátus előtt, Golgotán.

JÉZUS INDULATA

Javaslom a testvéreknek, hogy hétfőtől péntekig egy-egy ilyen helyszínt tanulmányozzunk meg. A televízióra fekete leplet borítunk, pihenjen a héten, eleget dolgoztatjuk máskor, most legalább egy félórát rászánunk arra, hogy is írja ezt le Máté? Akkor elolvassuk, meg van írva Márkban, Lukácsban, Jánosban – kikeressük azt is, és megállunk csak ott: utolsó vacsora. Majd a Gecsemánéval holnap, és így tovább. Pénteken megérkezünk a Golgotára. Két kérdésre keresünk mindig választ: milyen indulat vezérelte Jézust abban a helyzetben? (A legkülönbözőbb helyzetekben áll Ő helyt.) Vajon ezzel én hogyan állok? Mit tett értem az én Uram az Ő szenvedése során, és vajon hasonló helyzetben hogy szoktam viselkedni? Akkor megismernénk sokkal jobban, hogy milyen indulat van Őbenne, és világosabb lenne, milyen indulat van mibennünk most. Ha valaki bűnbánattal megvallja az utóbbit, és kéri, hogy az az indulat legyen bennünk, ami a Krisztus Jézusban, Isten ezt az imádságot meg fogja hallgatni.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, alázatosan kérünk, adj minékünk megújult szívet és új indulatot. Tehozzád mindenekben hívet, és szent akaratot. Újítsd meg rajtunk a te képed, mely áll szent életben, hogy lehessünk választott néped, élvén szeretetben.

Kérünk, mutasd meg nekünk mindazt a tisztátalan indulatot, indulatosságot, ami neked utálatos bennünk. Ajándékozz meg ezzel a szent, nagy cserével, hogy ettől megszabadulva egyre inkább az az indulat legyen bennünk, ami volt a Krisztus Jézusban.

Segíts ezért már itt, most ebben a csendben imádkozni.

Ámen.

632

Isten szelíd Szolgája

✎ Husz János (1369-1415)

♪ Cseh testvérek ék. (XIII.sz.)

✎ Bede Anna (1926-2009)

Is - ten sze - líd Szol - gá - ja, te,
A - tyánk - nak é - - des gyer - me - ke,
Leg - főbb kin - csünk, szent ék - sze - rünk,
Ma - radj ve - lünk!